

07 — Ne zaboravi da daš krv

Šator joj se više dopao; nalazio se u nekadašnjem podzemnom parkingu i njegovi krajevi su jedva doticali tri parking mesta. Taj šareni trougao je predstavljao i vreme kada su Smrtoze bile samo još jedna zabava. „Hajdemo na vašar“, govorili su ljudi, „da jedemo šećerne pene, pucamo u drvene zečeve i vidimo kako ćemo umreti.“ Medijske sprdnje koje su godinama pratile „najveći naučni promašaj“ su utihnule kada su ljudi počeli da umiru.

Već posle prvih statistika je svaka zabit poželela bar jednu Smrtozu i prvo svetsko prvenstvo arhitekta je započelo. Tamo gde nije bilo mesta, rušene su stare zgrade. Institut koji je odbrala počiva na ruševinama osnovne škole koju je nekada davno pohađala. I ta nepravda ju je sprečavala da misli o zgradi kao bilo kakvoj drugoj nego ružnoj.

Skrenula je pažnju sa svojih zapažanja na Smrtozu pored sebe. Novi model je izgledao isto kao stari – metalna glava sa iglicama koje glume kosu, androgeni torzo i organska haljina sastavljena od gomi-
le papirića. I najzanimljiviji deo, očnjaci, trenutno sakriveni. A govori-
rili su da poplava popularnosti vampira s početka veka neće imati
trajne posledice.

„Izvinjavam se. Računam kako da počnem – nema protokola
ponašanja u slučaju da se ista osoba pojavi dvaputa.“ Iako joj glas
nije prelazio zadatu monotonost, Danici se učinilo da je osetila
podrugljivost u poslednjim tonovima. Zagrizla je usnu kako bi zau-
stavila bujicu pritužbi. A i jedan deo nje se slagao sa Smrtozom – onaj
deo koji se na školskoj ekskurziji nije zajedno sa svim drugima pod-
vrgao testu; ipak je lakše ispasti kolektivno glup nego se samostalno
blamirati. Bila je iznenađena što je se uopšte seća, ali se onda prise-
tila da je njihova baza podataka neograničena. Čula je od nekoliko
ljudi koji rade u Institutu da im se Smrtoze šaljivo obraćaju njihovim
prognozama.

Trebalo je da ode u drugi Institut; danas je svaki blok imao bar jedan, kao što su nekada imali crkve. Znatiželja je dala najbolji argument – želela je da vidi Smrtozu koju je tako davno odbila. Da je vidi zarobljenu u staklenom kavezu umesto okruženu šatorskim krpama, kako bi mržnja prema njoj još više porasla. Ponos joj nije dozvoljavao da se obrati mašini, te je nastavila da zuri u tišini.

„Zašto želiš da otkriješ kako ćeš umreti?“ Izgleda da je prvo pitanje ostalo nepromenjeno. Danici nije ulilo onu sigurnost koju ima ponovljeno pitanje na ispitu, već bes. Oduvek je prezirala lažnu zainteresovanost koji su im njihovi tvorci ubacili. Ceo proces bi trebao što kraće da traje a ne da se pretvori u kakvu seansu. Smrtoza je protumačila ćutanje kao izbegavanja odgovora. Zenice oblika klikera su se stopile sa ostatkom sivila i red naizmeničnih jedinica i nula je ispunio unutrašnjost očiju. Nekoliko minuta je pretraživala svoje izvore. „Posao, zar ne?“ Naposletku je rekla.

Danica se namrštila kad je primetila Smrtozino „pretraživanje“, da bi potpuno skupila oči čim je čula pitanje. Naravno da su joj to tražili i prognozu smrti. Saznanje o načinu prestanka nečijeg života

je učinio svet paranoičnim. Njenom bratu je odbijen zahtev za vatrogasce jer mu je suđeno da umre u požaru. Mama je dobila otkaz iz hemijske fabrike, koju je osnovala, jer joj je predskazano da će stradati u eksploziji. „Mi smo vrlo kontravezna firma, sponzoriramo mnoge neobične projekte“ otpratili su Danicu sa intervjuja, „moramo da znamo uzrok smrti svih radnika kako bismo izbegli terorističke napade.“

„Zašto?“ Da li joj se pričinila nota nestrpljivosti u mašininom glasu? „Sećam se da si brujala o teorijama zavere dok su se tvoji drugovi tukli ko će prvi da proba „vašarsku atrakciju“. Da li si konačno promenila mišljenje?“

Naravno da ne. Htela je da joj se obrusi, ali se setila lekcije koju je tog dana naučila – ne bruj naokolo o teorijama zavere jer će jednog dana doći i do nepoželjnih ušiju. A pored toga, nije ona bila poput onih kliše likova koji sve svoje planove izlažu svakome ko pokaže i trunku zainteresovanosti. Ne, došla je da bi dobila potrebnu informaciju, kako bi se vratila u firmu, zaposlila, i počela da ostvaruje svoje planove da uruši ceo Smrtoza-sistem. Iznenadna mentalna

odlučnost se verovatno prenela i na njenu spoljašnjost, jer je Smrtoza ustala i objavila da počinje.

Danica se takođe pridigla, iako je po pravilu trebala da ostane u fotelji. Krajevi mašinih usana su se iskrivili, ali je Danica odbila da skrene pogled. Zatvorila ih je tek kada je osetila bockanje u vratu. *Nekoliko sekundi i sve će biti gotovo.* Ali prošlo je više. Sva panika koju je potiskivala ju je zapljusnula. Htela je da zavrišti ali nije mogla da pomeri jezik. Sedativ? Otrov? Odjednom je osetila kako gubi ravnotežu i umesto mašine, zagrlila je pod.

Pokušaji ustajanja su se završili neuspelo. Negde iza nje, Smrtoza je počela da se smeje. Pištavo zvonjenje je ispunilo prostoriju, i nakon kratkog klik Smrtoza je uzviknula: „Dobila sam opkladu! Našla sam odgovarajući DNK, posle dvadeset godina na ovoj kanti vode. Nećeš verovati šta sam sve morala da popijem... “

Danica je bila ubeđena da halucinira, jer nema šanse da je svet toliko voli da baš na njenom testiranju, Smrtoza otkaže. Godinama je jurila slične slučajeve i odbija da postane jedan od njih, bar dok ne obelodani svim novinama. Pokrila je ranu dlanom i počela da puzi

ka vratima, ali ju je dodatni pritisak na vratu zaustavio. „Moraš jače da pritisneš“, reče Smrtoza koja se odjednom stvorila pored nje, „ne smem da izgubim ni kap, ako želim da se vratim kući. „

Danica je podigla obrve. Kući? Da nije Smrtoza... vanzemaljac? Molila se da nije to slučaj, jer bi onda njen protivnik u teorijama zavere bio u pravu. Pokušala je bolje da je osmorti, ali joj je pažnju skrenuo torzo. Krv je završila svoje komešanje i slila se u jedan od papirića. „Zaboravila sam na ovo“, uskliknu Smrtoza. *I ja*. Htela je Danica da doda.

Otrgnula je krvavi papirić sa haljine i približila ga Danici. Začkljila je kako bi mogla da ga pročita. Pogledi su im se susreli i nasmešile su se.

HEMORAGIČKI ŠOK